

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ในเรื่องการละเมิดสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร ตั้งแต่บทที่ 1 - 4 ผู้เขียนมีบทสรุปและข้อเสนอแนะ เพื่อจะนำไปเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้กับกรณี เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิบัตรดังนี้

5.1 สรุป

ในปัจจุบันสิทธิบัตรเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิแก่ผู้ทรงสิทธิบัตรในการใช้ประโยชน์ของตนในเชิงพาณิชย์ โดยมีช่วงระยะเวลาที่แน่นอน มีการกำหนดระยะเวลาคุ้มครองไว้ ฉะนั้น เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับสิทธินี้ นักประดิษฐ์ต้องเปิดเผยรายละเอียดสิ่งประดิษฐ์เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และประโยชน์สาธารณะ หากปราศจากระบบสิทธิบัตร นักประดิษฐ์จะขาดแรงจูงใจในการคิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ เนื่องจากสิ่งที่คิดค้นขึ้น จะถูกเลียนแบบอย่างรวดเร็ว ดังนั้น หน้าที่อันสำคัญของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาก็คือ การยับยั้งการกระทำใด ๆ ของบุคคลที่ปราศจากสิทธิตามกฎหมายไม่ให้เกิดการลอกเลียนแบบ หรือการเอาเปรียบโดยไม่เป็นธรรม จากการกระทำเพื่อใช้ประโยชน์จากงานสร้างสรรค์ การค้นคิด หรือคิดทำ และชื่อเสียงทางการค้าของบุคคลอื่น ซึ่งในปัจจุบันมีมาตรการทางกฎหมายที่เอาผิดกับ ผู้ละเมิดสิทธิบัตร แต่มาตรการทางแพ่งในปัจจุบันประเทศไทยมีมาตรการทางแพ่งที่รองรับในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิบัตร ซึ่งบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.สิทธิบัตร แต่ในกรณีของการเยียวยาขาดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ทรงสิทธิบัตรที่ถูกละเมิดสิทธิตามที่มาตรา 77 ตรีกำหนด นั้น เป็นเป็นดุลพินิจของศาลในการพิจารณาตัดสินโดยขาดบรรทัดฐานไม่มีความเหมาะสม

5.2 ข้อเสนอแนะ

ควรมีการกำหนดการคำนวณค่าเสียหายความรับผิดทางแพ่งมาใช้ในกฎหมายสิทธิบัตร เนื่องจากในปัจจุบันได้มีการกำหนดมาตรการรองรับในการคำนวณค่าเสียหายในทางแพ่งไว้ใน พ.ร.บ.สิทธิบัตร ซึ่งได้บัญญัติมาตรการรองรับในทางแพ่งเพิ่มเติม เพื่อคุ้มครองสิทธิบัตรของ

ผู้ทรงสิทธิบัตรตามที่ได้กล่าวไว้ในบทต้น ๆ แล้ว แต่ในกรณีของการเยียวยาขาดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ทรงสิทธิบัตรที่ถูกละเมิดสิทธิตามมาตรา 77 ตรี กำหนดให้ศาลเป็นผู้มีอำนาจสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรยังคงไม่มีหลักในการคิดคำนวณค่าเสียหาย คงมีเพียงการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษา เพื่อกำหนดจำนวนค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิบัตรเท่านั้น โดยกำหนดสินไหมทดแทนตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด หรือตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหายและมาตรา 438 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัย แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วศาลไทยกลับบังคับใช้กฎหมายในแต่ละคดีแตกต่างกันออกไป โดยขาดบรรทัดฐานที่แน่นอนชัดเจน ซึ่งก็เป็นปัญหาทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้ทรงสิทธิบัตรเพราะการที่จะคิดค้นประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งต้องใช้เวลา ใช้ความคิด และมีต้นทุนในการประดิษฐ์คิดค้น แต่เมื่อมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งกระทำการละเมิดทำให้ผู้ทรงสิทธิบัตรได้รับความเสียหายและเมื่อมีการฟ้องร้องเป็นคดีผู้ทรงสิทธิก็จะต้องได้รับการชดใช้ค่าเสียหายตามความเหมาะสมแต่ประเทศไทยให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษา ผู้ทรงสิทธิบัตรที่ได้รับความเสียหายอาจไม่ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายที่เหมาะสม เพราะไม่ได้มีการวางบรรทัดฐานในการคำนวณไว้อย่างในประเทศสหรัฐอเมริกาหรือสหราชอาณาจักรที่ได้มีการวางบรรทัดฐานไว้ ดังนั้น กฎหมายสิทธิบัตรจึงสมควรที่จะให้มีหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายในทางแพ่ง เพื่อเป็นหลักเกณฑ์และเป็นบรรทัดฐานเดียวกันในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล โดยการนำหลักกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือสหราชอาณาจักรมาปรับใช้ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและเป็นธรรมกับผู้ทรงสิทธิบัตร